

QVÆSTIO MEDICA

CARDINALITIIS DISPVATIONIBVS MANE DISCVTIENDA

IN SCHOLIS MEDICORVM DIE IOVIS IV. APRILIS.

M. IACOBO MENDEL, Doctore Medico, Præside.

Est-ne Lotium χυλώσις excrementum?

VT Mens studiis & contemplationibus variis; Sic Corpus alimentis & bonæ notæ futuris, viget ac sustentetur. Atque ut illa proponere amat, ac præmittere prolegomena quædam, priusquam victuri alicujus, & solidæ plenæ eruditionis Operis, Genium animamque assignet & expromat: Ita & illud ad istas sibi propius conciliandas & penitus appetandas; plures & diversos earum apparatus, antè desiderat. Neque enim res ulla, quæ numidi facultate pollet, depræsentia nos alit; & protinus atque assumpta est, in substantiam nostram facessit; Sed ἀλλοιώσις ipsa complures, præ subear, necesse est. Hinc Cœcum (quæ à manfis incipit, ac per stomachum, lactes, lacteas, ἀδυνάδη πρὸ σώματος, meatum χυλόδωρον, ac venas solennes ad Cor deducta, tandem per arterias perficitur in membris,) à Medicis majoris subsellij & elegantioribus, non abs re distribuitur in tres Classes: χυλῶν nimirum, αἱματώσων & ὁμοιωσίν.

XΥΛΩΣΙΣ est cibi potûsque in materiam cremori similem, conversio, in stomacho adonata; quæ inde ad lactes devoluta, ac sordibus quibus tum primò urgetur, crassioribus, ὡς πρὸν μετὰ χυλῶν expedita, immunis & vacua; ad lacteas venas & glandulosa Corpora, (de quibus post Herophilum, præstantissimum apud veteres Anatomicum, meminit ipse Galenus) ope porionis illius, quæ cum futuris hauritur, quæque officio huic maxime comparatur; paulò amplioris, secedit: & eo munere defuncta, proleclatur à glandulis, quæ accubant Renibus, totòque adeò ipsorum corpore: Quod constat ex fibris quæ plurimis & nervulis, canaliculis atque meatulis, variisque ac minificis Elicibus aliis, per quos nimirum, serosa illuvies in pelvim rivatur: & ab Vreteribus, implantant ibidem, fertur in vesicam: Vbi tunc tantum Urina seu Lotium, χυλώσις excrementum, edici haberique meretur. Ite nunc, & magnis, si Dīs placet, Auguriorum ab Vinâ ductorum, cogitationibus, de humorum ὑποστάσει & conditione, ut & de corporis statu, pectora vestra implete, triumphate.

PRIAM illam Cœctionis in ventriculo, seu, ut cum Petronio ludamus, Multispulatio, Chylēm, horis ut plurimum, quaternis absolvendam, excipit αἱματώσις, quæ est Chyli pervenas secessus ad Impluvium, (Receptaculi nomine, Recentiores indigitavere) ut illi non tantum magis apparatus; Sed & quod majus est, ut Lotium, quo incubriatur & prægriatur tum nimium; exueret atque deponeret: Inde transditur in vas χυλόδωρον; & ab eo se se efferens, incredibili & planè mirandâ vi Naturæ; sub jecore, diaphragmate & universo thorace, ad subclavias usque; & ab illis ad cavam descendentem; & ita progrediendo in dextrum cordis ventriculum irrepens; hincque in pulmonem per venam arteriosam, ipsi recreando atque nutriendo dicatam, assurgens; & ab eo, per arteriam venosam declinans, in lævum πάλαιος cordis, Arteriarum fontis, καὶ πρὸς ἀρχὴν τοῦ θερμῆ καὶ τοῦ ψυχρῆ perducitur, ἐκλεκτικῆς efficitur, summamque acquirit, atque ὁμοιωσίν interveniente, corpus sustentandi caractere, donatur.

OMOIΩΣΙΣ est sanguinis optimi, serique sui compotis: nec præterea tamen uniusmodi, sed pro ratione partium temperamenti & muneris; biliofi, pituitosi, melancholici, & sui generis, (Non omnibus unum est,

Quod placet: Hæc spinas colligit, illa rosas.)

è Diribitorio communi seu ventriculo lævo cordis per arterias, nunquam autem per venas, in corporis substantiam, conversio. Quod ut ritè præstetur, votisque suis abundè natura gaudeat; à corde, Microcosmi nostri Sole, Corpus bipartitur utrimque, αἰὲν ὁμοιωσίν, quò nempe facilius & obice nullo, ἰσχυρῶς & gratiofus ille humor, membris allaberetur, ipsa foveret, & benignè solaretur.

PRÆCLARÆ & admirandæ λειτουργίας hujusce Negotium, sic accuratum, sic planum, sed denique consentaneum naturæ; quia Veteres latuit, & ἀδύσιν huc usque; imò (Ciceronis, romanæ Sirenis parcant Manes) inopinabile, remansit: An ideo nobis felicius & rectius institutis, de eo quidpiam, venturis profuturum sæculis, ne mutire tantum, fas fuerit? Et si fortè quis quidquam didicerit, aut docuerit perperam: illud postmodum melius instructo & sagaciori, revocare aut dediscere, non licebit: Quænam philosophandi hæc ratio, amabo vos! qui ne paratas quidem Artes vel pulcherrimas & utilissimas, audent cognoscere? Quasi verò Ingenia nostra à Quinquatribus Minervæ, interdicto Naturæ, summoveantur: & ita, quòd ratiocinatione convincimus, & ἀποδείξει ipsa demonstrat, rejicere nos deceat: Verum enim verò; Quid manifestius est quàm Lotium nec debere nec posse, pervenas, quas vocant Emulgentes, in Renes desleclti? quæ tantum abest, ut eam, quam ferunt materiam eò corrivent: Quin potius aliò, vice versâ divertens ipsa, refugit ad cavam, dextrum cor erga, ruentem: inde per amplum illius cavum penetrans, unâ cum chylo huc desuper, appellente, miscetur. Nec utique per arterias, utpote quibus malè conveniret cum obscenissimis & spurcissimis saccati humoris laticibus, quæ nunquam unâ in sede, simul morari, sustinerent.

Est ergo Lotium χυλώσις excrementum.

Proponebat Lutetiæ LVDOVICVS GAYANT, Parisinus, A. R. S. H. M. DC. LXIX.

